

РЕШЕНИЕ

№ 1811

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11611** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на П. С. Т., чрез адв. П. Г. Д., САК, със съдебен адрес [населено място], район „М. – 1“, [улица]бл. № 156, вх. „В“, офис № 3, партер, срещу Решение № ПИ – 359 от 10. 11. 2023 г., издадено от Е. Н., директора на ТД на НАП – С..

С оспореното решение е оставена без уважение жалба с вх. № С230022 – 000 – 0527052/27. 10. 2023 г. по регистъра на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., срещу Разпореждане по молба за давност с изх. № С230022 – 137 – 0007591/26. 10. 2023 г., издадено от Д. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане. Правят се възражения, че е изтекла 5 – годишната давност за задълженията за 2012 г., 2014 г. и 2015 г., а за задълженията за 2012 г. и 2013 г. е настъпила и абсолютната 10 – годишна погасителна давност. Не е взето предвид, че глоба в размер на 400 лева по НП №22 – 4332 – 028634/12. 01. 2023 г., присъединена към изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. на НАП е платена, за което е издадено Удостоверение № 433200 – 118500/06. 11. 2023 г. на СДВР, отдел „Пътна полиция“. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Р., прави искане за оставяне в сила на процесното решение като правилно и законосъобразно, по мотивите, изложени в него. Уточнява, че към

момента по изпълнителното дело има единствено задължения, които са по Декларация обр. 6. Давността не е изтекла към момента на подаване на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Административното производство е започнало по възражение на П. С. Т., с вх. № С230022 – 000 – 0521066/25. 10. 2023 г., с което е поискано отписване като погасени по давност на всички задължения по ИД №160125838/2016 г.

С Разпореждане изх. № С230022 – 137 – 0007591/26. 10. 2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано прекратяване на събирането на вземанията по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност. Изложени са мотиви, че задълженията по Декларация образец № 6 за периода от 01. 01. 2012г. до 31. 12. 2014 г. не са погасени по давност, тъй като давността е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022 – 022 – 0071720/17. 11. 2017 г. За наложената глоба с НП №22 – 4332 – 028634/12. 01. 2023г. не е изтекъл предвиденият в чл. 82 от ЗАНН давностен срок.

Разпореждането е обжалвано с жалба до директора на ТД на НАП – С.. В жалбата е посочено, че е настъпила абсолютна давност за задълженията за периода от 01. 01. 2012г. до 31. 12. 2012 г. за НЗОК, Фонд ДОО и Фонд ДЗПО. За останалите вноски има влязло в сила съдебно решение за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 03. 2014 г. под № 2020014/18. 10. 2021 г. по гр. дело № 17006/2019 г., ГО, 28 състав на СРС.

Видно от съдебно решение под № 2020014/18. 10. 2021 г. по гр. дело №17006/2019 г., ГО, 28 състав на СРС, съдът е приел за установено по отношение на НАП, че ищецът П. С. Т. не дължи на НАП, поради изтекла погасителна давност сума в размер на 369.18 лева представляваща сбор от авансово дължими вноски за ДОО, ДЗПО/УПФ/ и ЗО за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 03. 2014 г. и 51.72 лева, представляваща сбор от лихвите върху тези авансови вноски за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 03. 2014 г. и всички останали лихвени задължения, за които исковата претенция не е изрично отхвърлена.

Със същото съдебно решение е отхвърлен искът срещу НАП и са приети за дължими 4307.10 лева, представляващи сбор от всички задължения за ДОО, УПФ и ЗО, изчислени въз основа на декларации образец 6 от 10. 05. 2012 г., 22. 04. 2013г. и 15. 04. 2014 г. за периода от 01. 01. 2011 г. до 31. 12. 2013 г. и сума в размер на 431.46 лева, представляваща сбор от лихви върху тази главница, начислена за същия период от 01. 01. 2011 г. до 31. 12. 2013 г.

При оспорването по административен ред е издадено процесното Решение № ПИ – 359/10. 11. 2023 г. на директора на ТД на НАП – С., с което жалбата срещу Разпореждане изх. № С230022 – 137 – 0007591/26. 10. 2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е оставена без уважение. Изложени са мотиви, че 5 – годишната давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК не е изтекла, защото е спряна с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № С170022 – 022 – 0071720/17. 11. 2017 г. Давността е спряна, а не прекъсната, както счита жалбоподателя, на основание чл. 172, ал.1 от ДОПК. В този случай е приложим 10– годишния срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. За най - ранните задължения за периода от 01. 01. 2012 г. до 31.12.2012 г., давността започва да тече от 01. 01. 2014 г.,

защото срокът за доброволно плащане е 2013 г., давността изтича на 01. 01. 2024 г. и не е изтекла към датата на постановяване на решението на директора на ТД на НАП – С.. Посочено е, че за периода на извънредното положение давността е удължена, съгласно § 29, т.1 и т. 2 от ПЗР към Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и §13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето.

Подадена е до съда жалба срещу така постановеното решение от административното обжалване, която е предмет на настоящото производство.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че жалбата е подадена в срока по чл. 268 от ДОПК от длъжника по изпълнителното дело, за когото е налице правен интерес от обжалването, поради което намира жалбата за допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма.

Спорът е правен и се отнася до това дали са погасени по давност задълженията по декларации обр. 6 за 2012 г., 2013 г. и 2014 г. Задължението по НП №22 – 4332 – 028634/12. 01. 2023 г., присъединено към изпълнително дело №160125638/2016 г. на НАП е отписано и не е дължимо към настоящия момент по твърдения на процесуалния представител на ответника по жалбата в съдебно заседание на 06. 03. 2024 г.

Съдът констатира, че е съобразено съдебно решение под № 2020014 от 18.10.2021 г. по гр. дело №17006/2019 г., ГО, 28 състав на СРС, което се отнася за недължимост само на авансовите вноски, главница и лихви, а не и за задължения в размер на 4307.10 лева, представляващи сбор от всички задължения за ДОО, УПФ и ЗО, изчислени въз основа на декларации образец 6 от 10. 05. 2012 г., 22. 04. 2013г. и 15. 04. 2014 г. за периода от 01. 01. 2011 г. до 31. 12. 2013 г. и сума в размер на 431.46 лева, представляваща сбор от лихви върху тази главница, начислена за същия период от 01. 01. 2011 г. до 31. 12. 2013 г. В тази част съдът е приел, че искът е неоснователен и сумите са дължими от П. С. Т..

В останалата част, по отношение на възражението за погасяване по давност на задълженията за периода от 01. 01. 2012 г. до 31. 12. 2012 г. по декларации обр.6 жалбата е основателна. За задълженията за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г. и от 01. 01. 2014 г. до 31. 12. 2014 г. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК, приложим на основание §2 от ДР на ДОПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Към този момент следва да се прецени дали е изтекла давността за задълженията, предмет на изпълнителното дело.

Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е посочен по кратък срок. Ал.2 на същата разпоредба казва че с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината през която е трябвало да се плати публичното задължение се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В конкретния случай задълженията, за които жалбоподателят оспорва пред съда, че неправилно е отказано, че са погасени по давност са задължения по подадени от него

декларации обр. 6. Видно от съдържанието на разпореждането за отказ, това са задължения за 2012 г., 2013 г. и 2014 г., главница и лихви, за вноски по НЗОК, Фонд ДЗПО и Фонд ДОО. Лихвата следва режима на главницата.

Погасителната давност за задълженията за 2012 г. започва да тече от 01.01.2014 г., доколкото окончателният размер на задълженията по декларация обр. 6 се декларира и дължи в срока на ГДД, до 30 април на годината, следваща календарната година, за които се дължат.

Давността е спряна, а не прекъсната с ПНОМ изх. № С170022 – 022 – 0071720/17. 11. 2017 г., поради което 5 - годишната давност не е изтекла.

По правилото на чл.171, ал.2 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Същата за задълженията за 2012 г. започва да тече от 01. 01. 2014 г. и изтича 01. 01. 2024 г.

Съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в ДВ. В § 44 е предвидено, че законът влиза в сила от 14 май 2020 г. Нормите на ЗМДВИП дерогират общите норми на ДОПК, Спряна е абсолютната погасителна давност. На основание § 29, т.2 т ЗМДВИП във вр. с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, давностните срокове спират да текат от 24. 03. 2020 г. и съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето са възобновени, считано от 22. 05. 2020 г. Така във връзка с ЗМДВИП давността е спряна за 59 дни, с колкото се удължава 10 –годишния срок на абсолютната погасителна давност.

Следователно абсолютната 10 – годишна давност за задълженията за 2012 г. е изтекла на 29. 02. 2024 г. Решението и разпореждането следва да се отменят в тази част и преписката да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне, съобразно указанията с решението.

За задълженията за 2013 г. и 2014 г., главница и лихви, 10 – годишната давност не е изтекла.

При този изход на делото и претендирането на държавната такса от жалбоподателя, следва да му се присъдят 10 лв. държавна такса и разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от жалбата в размер на 223.11 лева. На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 276,89 лева, съобразно отхвърлената част от жалбата. По компенсация жалбоподателят следва да заплати на НАП – ТД на НАП – С. разноски в размер на 43,78 лева.

Воден от горните съображения и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ – 359/10. 11. 2023 г. на директора на ТД на НАП– С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С230022 – 137 – 0007591/26. 10. 2023 г., издадено от Д. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта, в която с него е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност задължения за Фонд ДЗПО, Фонд ДОО и НЗОК по декларации

обр. 6 за периода от 01. 01. 2012 г. до 31.12. 2012 г., главница и лихви.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

ОСЪЖДА П. С. Т., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], бл. 913 А, вх. „А“, ап. 16 да заплати на НАП – ТД на НАП – С. разноски по делото по компенсация в размер на 43,78 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: